

ANNEMIEK VAN VLEUTEN

Dennis Boxhoorn &
Annemiek van Vleuten

ANNEMIEK VAN VLEUTEN

Over vallen, opstaan en
de drive om beter te worden

Nieuw Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten op de foto's in dit boek te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich alsnog tot de uitgever wenden.

Derde druk juli 2026

© 2026 Dennis Boxhoorn en Annemiek van Vleuten / Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Annemarie van Pruysen

Foto's auteur © Dirk-Jan van Dijk

Foto's binnenwerk © eigen archief, tenzij anders vermeld

NUR 491

ISBN 9789046834312

www.nieuwamsterdam.nl

Nieuw Amsterdam maakt deel uit van Park Uitgevers



Inhoud

1	De val, Rio de Janeiro, 7 augustus 2016	7
2	Het veilige Vorden	12
3	Huize Zeldenrust	19
4	Drie minuten sneller dan een voormalig toprenster	27
5	Heb je het nummer van Marianne voor me?	36
6	Een steile leercurve	47
7	Herboren	55
8	Een wereldtopper geworden	66
9	One shot, one opportunity	78
10	Thuis in Livigno	91
11	Back in business	100
12	Waar ben ik aan begonnen?	115
13	Goed oefenen	128
14	Wat als...	136
15	'Just planting a seed'	151
16	TeamNL	169
17	#Gekplan	187
18	Corona	206
19	Herpakken	223
20	De gele trui	246
21	Beste jaar ooit	264
22	Renner-af	273
	Epiloog	289
	Hoogtepunten wielercarrière	301

De val, Rio de Janeiro, 7 augustus 2016

Iets meer dan 40 kilometer voor de finish is er een kopgroep van zeven rensters weggereden, met onder anderen Marianne Vos erin. Voor mij en de rest van de Nederlandse ploeg is dit ideaal, want op deze manier hoeven wij niet te gaan achtervolgen. We hebben immers Marianne in een goede uitgangspositie. Ze pakken anderhalve minuut voorsprong en dan vinden Groot-Brittannië en de Verenigde Staten het genoeg geweest. Zij gaan de achtervolging organiseren. Vlak voor het begin van de Vista Chinesa, de zware slotklim, komt iedereen weer samen.

Bijna 10.000 kilometer naar het noordoosten, om precies te zijn aan Het Stroo in Vorden, heeft mijn moeder een huis vol visite uitgenodigd voor haar 68ste verjaardag. Vooral familie en vrienden, vijftien man alles bij elkaar. Haar kant van de familie zit vol wielerfanaten. Iedereen zit in de woonkamer, in een halve kring voor de televisie. Op tafel staan hapjes en drankjes. Mijn moeder vindt het gezellig om haar verjaardag te vieren, maar ze heeft van tevoren één ding heel duidelijk gemaakt: op het moment dat de NOS begint met uitzenden, wil ze graag dat het stil is in huis. Niets wil ze missen van mijn verrichtingen in Rio. Dat dat maar duidelijk is. En daar hebben alle ooms en tantes en neefjes en nichtjes mee ingestemd.

Mij zie je eigenlijk nauwelijks, en dat is een goed teken. Het betekent dat ik nog geen trap te veel heb gedaan als de finale op het punt staat te beginnen. Ik vind het tempo nog heel goed te doen, ook als de weg al langzaam omhoog begint te lopen. Het valt me op hoe makkelijk ik mee kan met rensters die ik normaal gesproken op dit soort hellingen snel moet laten gaan. Ik concludeer dat het waarschijnlijk nog niet zo hard gaat. Of dat klopt kan ik niet controleren, want ik rijd deze koers zonder fietscomputer op mijn stuur. Dat scheelt gewicht. Pat Ryan, de mecanicien van mijn ploeg Orica-AIS, heeft er alles aan gedaan om mij met een zo licht mogelijke fiets aan de start te krijgen. Hij weegt 6,8 kilogram, exact het toegestane minimum gewicht. In de voorbereiding heb ik geen detail over het hoofd gezien. Het is warm en vochtig in Rio. Daardoor is het niet meer fijn een bril te dragen, dus die heb ik in een van de zakjes op de achterkant van mijn wielershirt gestoken.

De klim naar Meso do Imperador Vista Chinesa, waarvandaan je het beroemde beeld van Christus de Verlosser met gespreide armen over Rio ziet waken, is vooral in het begin steil. Er zitten stukken van 13 procent bij. Ik moet echt hard duwen op de pedalen om het tempo te houden, maar qua gevoel valt het me alles mee. Normaal gesproken zou ik aan het elastiek achter in de groep hangen, zeker nu de VS met Megan Guarnier het tempo omhoog heeft gegooid om een aanval van Mara Abbott voor te bereiden, maar ik rijd gewoon vrij makkelijk in het tweede wiel.

Mijn teamgenoot Anna van der Breggen lijkt het veel zwaarder te hebben. Zij hangt achteraan in de groep, die nog uit een renster of acht bestaat, als ik het goed heb gezien. Maar dan ineens valt ze aan, op een gemeen steil stuk. De afspraak was dat ze halverwege de klim zou versnellen en dat doet ze ook, maar deze aanval

mist overtuiging. Ik kan aan Anna's lichaamstaal zien dat ze geen topdag heeft. Uiteraard ga ik niet achter haar aan, maar dat zou ik wel kunnen, dat voel ik. Ik ben niet van de aanval onder in de indruk. Ook dat is voor het eerst in mijn carrière.

Een kilometer verderop wordt Anna alweer teruggepakt door de Italiaanse renster Elisa Longo Borghini. In haar wiel springen Mara Abbott en ik mee, waardoor we nu met z'n vieren aan kop gaan. Voor Marianne is het te hard gegaan. Die kan, en dat wisten we van tevoren, op dit terrein niet mee. En Anna heeft het ook niet breed, terwijl ik me beter voel dan ooit op een klim van dit kaliber.

Daarom besluit ik eens poolshoogte te gaan nemen bij Anna. Want zo lang is het niet naar de top, en zo zwaar als in het begin wordt het ook niet meer.

‘Jij zou toch aanvallen?’ vraag ik aan mijn kopvrouw.

‘Ik kan niet,’ zegt Anna hijgend. Ik heb een moment nodig om me te realiseren wat ik zojuist heb gehoord. Anna kan niet meer? Een seconde later weet ik wat me te doen staat. Als de kopvrouw niet beter kan, is de situatie ineens anders. Aangezien ik nog energie over heb, moet ik het gaan proberen.

Een paar honderd meter verderop ga ik op mijn pedalen staan. Ik versnel en er is helemaal niemand die me kan volgen. Niet Anna van der Breggen, niet Elisa Longo Borghini en ook niet Mara Abbott. Als ik na een paar pedaalslagen over mijn schouder kijk, zie ik tot mijn stomme verbazing dat ik aan kop rijd. Dat ik de beste klimsters ter wereld het nakijken geef tijdens de olympische wedstrijd van Rio de Janeiro. Ik weet niet wat ik meemaak.

Ik krijg Abbott er niet zomaar af, ze vecht zich nog een paar keer terug als het bergop gaat, maar ze kan me niet meer volgen als de afdaling begint. Ik weet dat ze niet zo goed kan dalen – dat weet het hele peloton – en dat ik geen enorme risico's hoeft te nemen om haar definitief van me af te schudden. Ik heb meer te duchten van Elisa Longo Borghini, die wél heel hard naar beneden kan, met in haar kielzog de Zweedse Emma Johansson. Dus helemaal rustig aan kan ik het ook niet doen. En op een of andere manier ben ik nerveus voor deze afdaling.

De gedachten aan olympisch goud zijn al een paar keer door mijn hoofd geflitst. Stel je toch eens voor. Maar telkens probeer ik die gedachten ook weer te laten gaan en met mijn aandacht terug naar het hier-en-nu te gaan, naar wat mij op dit moment te doen staat. Bochten van buiten naar binnen aansturen, op tijd remmen, proberen in te schatten hoe ver een bocht terugdraait en dus hoe ik die moet aansnijden. En goed opletten met de overgangen van licht naar donker. Met die overgangen heb ik moeite. Dat komt door de hevige begroeiing in dit gebied. Mijn pupillen kunnen zich op zo'n moment niet snel genoeg aanpassen. Dat probleem heb ik ook bij van die smalle tunneltjes in de Alpen.

Ik weet dat dit een moeilijke afdaling is. Een jaar geleden, toen we hier met de Nederlandse ploeg gingen verkennen, nam ik me al voor er goed op te oefenen, en ik ben er nog eens van doordrongen geraakt dat het technisch is toen ik de mannen er gisteren onderuit zag gaan. De Italiaan Vincenzo Nibali, een van de beste dalers van het peloton, ging hard onderuit. En ook Marianne had gewaarschuwd. Dit kon nog weleens gevaarlijk worden. Ik heb in het verleden koersen in de afdaling gewonnen, maar hier had ik geen fijn gevoel bij.

Ik ben bijna beneden. Het is nog maar een kilometer, een paar bochten nog, en dan kan ik aan de tijdrit van mijn leven beginnen. Er komt een bocht naar rechts aan, eentje waar ik niet ‘doorheen’ kan kijken vanwege de bomen. Ik rem af en stuur in, maar ik voel al dat ik te veel snelheid heb en de bocht niet ga houden. Mijn achterwiel blokkeert en begint te glijden, waardoor ik dwars op de weg kom te staan. Als ook mijn voorwiel blokkeert, sla ik over de kop. Ik land, eerst met mijn gezicht, in de berm. Ik kom tegen een stoeprand terecht. En dan gaat het licht op zwart.

Thuis in Vorden slaat mijn moeder haar handen voor haar mond. Ze ziet me roerloos in de berm liggen, met mijn nek in een onnatuurlijke knik. Wielrenners die zijn gevallen staan altijd met-een weer op omdat ze hun wedstrijd zo snel mogelijk willen vervolgen, ook als ze iets hebben gebroken. De pijn voelen ze later pas, omdat de adrenaline z’n werk doet. Maar mijn moeder ziet dat ik niet beweeg. Het is muisstil in de woonkamer. Wat een feestelijke dag had moeten worden, verandert op deze manier in een nachtmerrie. De schrik die heel Nederland om het hart slaat, is bij haar nog eens honderd keer zo hevig. Ze verloor mijn vader, Ton, acht jaar geleden al en ze kan het niet aan ook nog een dochter te verliezen. Ze richt zich tot mijn vader en begint te bidden: ‘Ton, alsjeblieft, laat haar leven. Jou ben ik al verloren, en nu ook nog Annemiek. Dat kan gewoon niet, ik kan het niet aan.’ Ze begint te huilen. Ook omdat er maar geen nieuws uit Rio komt.

2

Het veilige Vorden

Ik werd op 8 oktober 1982 geboren: Annemiek Adriana Wilhelmina van Vleuten, in hetzelfde huis als mijn zus Marian, in Vleuten. Dat ik dezelfde naam draag als het dorp waarin ik opgroeide is puur toeval. Vanaf Vleuten kon mijn vader met de trein naar zijn werk op het gemeentehuis in Utrecht, waar hij als ambtenaar werkte op de afdeling Grondzaken. Mijn moeder had het altijd belangrijk gevonden om ook te blijven werken, ze was goed met cijfers en ging na haar studie aan de slag als boekhoudkundige, maar stopte daarmee toen ze zwanger bleek van Marian. Dat was in die tijd normaal. Mijn moeder had niet de keuze om te blijven werken. Op haar 28ste werd ze huisvrouw en zorgde ze voor de kinderen.

Mijn ouders hadden er bewust vier jaar tussen gelaten om het behapbaar te houden thuis. Al snel werd duidelijk dat ik een wat ander karakter heb dan mijn zus. Waar Marian heel goed naar mijn ouders luisterde, had ik vaak een weerwoord. Als het bedtijd was, ging ik zelden zonder slag of stoot slapen. En ik stond vooraan om mijn klasgenootjes van alles en nog wat uit te leggen, maar dat gold ook voor Marian. ‘Ze laat zich de kaas niet van het brood eten’, staat er in een van mijn rapporten. ‘Soms kan ze mij bijna vervangen, zoveel zaken dat zij regelt in haar enthousiasme’, schreef een leraar op de basisschool.

Na een paar jaar in Vleuten wonen, wilde mijn vader iets anders gaan doen binnen de ambtenarij en solliciteerde als gemeentesecretaris. Uiteindelijk koos hij voor Vorden, in de Achterhoek, omdat men daar nog niemand in dienst had met verstand van juridische zaken. Ik was nog te jong om te beseffen wat ik achterliet.

Marian en ik hadden als kind veel aan elkaar. We speelden samen, lazen samen boeken, fietsten door de straat aan de voorkant van het huis. Marian won bijna altijd met spelletjes. Door met haar te spelen, leerde ik te genieten van het spel, of ik nu won of niet. Op zondag gingen we zonder uitzondering naar de kerk. We zongen bij het plaatselijke kerkkoor.

In Vorden kregen we een vrijstaand huis met een grote tuin eromheen. Marian en ik gingen allebei naar basisschool de Vordering en hadden geen enkel probleem met leren. Sterker nog: ik verveelde me er soms dood. Dat kwam niet alleen omdat ik een goed verstand had, maar ook vanwege mijn verjaardag op 8 oktober. Ik was een zeer late leerling en zat meestal met kinderen in de klas die een jaar jonger waren dan ik.

In groep 4 werd ieder kind van de school medisch gecontroleerd door een schoolarts. Mijn moeder kreeg te horen dat ik qua gewicht te hoog op de gemiddelde groeicurve zat. Met andere woorden: ik moest deze lijn niet doortrekken, want dan zou ik te fors worden. De arts vroeg hoe het kwam dat ik wat zwaarder was. Ze had daar niet zo snel een antwoord op. Bij ons thuis waren er duidelijke regels, ook wat snoepen betreft. We mochten maar twee snoepjes per dag. En alleen op zaterdag mocht er een glaasje cola en een klein schaalpje chips gegeten worden. Meer niet. Die regels waren ook nodig, want ik wist zelf niet goed wanneer ik met eten moest stoppen.

Ik haalde een hoge Cito-score en stroomde door naar het vwo. Ik had iets perfectionistisch over me, dat kreeg ik van huis uit mee. ‘Als je een zeven haalt zonder dat je je best doet, mag je niet tevreden zijn,’ zei mijn vader altijd. ‘Maar een zeven terwijl je juist heel goed je best hebt gedaan, is wel goed. Zolang je er maar alles uit hebt gehaald.’ Die mentaliteit had hij zelf ook. Als gemeentesecretaris moest alles in orde zijn. En dat had ik goed in mijn oren geknoopt. Ik deed mijn werk alleen vaak op het allerlaatste moment. Soms moest ik midden in de nacht met een zaklamp nog aan een opstel werken om het op tijd af te krijgen.

Mijn zus was punctueel, net als mijn vader, maar ik leek meer op mijn moeder en was eigenlijk altijd te laat met van alles. Daardoor moest ik me vaak op mijn fiets haasten om nog op tijd te komen. Ik zag dat op de basisschool al als een sport. Vanaf het moment dat ik alleen naar school mocht, sjeesde ik er zo hard als ik kon naartoe. Met mijn Prisma-klokje met secondewijzer hield ik mijn tijd over die kilometer bij. Onderweg hoopte ik altijd dat ik niet hoefde te stoppen voor verkeer. Later, op de middelbare school, deed ik op mijn blauwe Gazelle met mijn schooltas achterop onder de snelbinders over 7 kilometer precies 20 minuten. Dan kwam ik het eerste uur, om halfnegen, nat van het zweet en net een minuutje te laat binnenvallen. Ik vertrok gewoon altijd te laat, omdat ik altijd te laat uit bed kwam.

Sport kijken was een belangrijk onderdeel bij ons thuis; 19.00 uur op zondagavond was heilig voor mijn vader. Dan moest en zou er naar Studio Sport gekeken worden. En als we naar schaatsen keken, schreef ik de rondetijden mee.

Zelf waren Marian en ik ook sportief, maar niet bovengemiddeld. We hadden in onze jongste jaren allebei gym gedaan, wat

later turnen werd, en allebei deden we aan paardrijden en vrij fanatiek aan zwemmen.

Ons gezin ging elk jaar meer dan eens met elkaar op vakantie, maar ver weg gingen we zelden. Het werd vaak Ouddorp, op Goeree-Overflakkee, om daar drie weken in een huisje te gaan zitten. Mijn zus en ik voetbalden, deden jeu de boules, badminton, en namen allerlei gezelschapsspellen mee.

Mijn vader had dan wel een goede baan als gemeentesecretaris, we leefden zuinig. Bij dagjes weg namen we koffie mee in een grote thermoskan en werden er vooraf boterhammen gesmeerd. Als het even kon reisden we uit milieuoverwegingen per trein, en zowel mijn vader als mijn moeder was tamelijk rigide in het scheiden van afval en het hergebruiken van verpakkingen. Kurken werden naar Zutphen gebracht en het verzoek aan de bakker was om een vers brood in de zak van vorige week te doen. De plastic bordjes waar de slager vleeswaren op legde, werden afgewassen en de volgende keer opnieuw gebruikt. Vooral als tiener schaamde ik me voor die dingen. Als we op zaterdag gingen zwemmen bij zwembad In de Dennen in Vorden, een van de lievelingsbezigdheden van mijn vader, aten we daar geen friet. Eten deden we thuis. Vaak kon er wel een ijsje vanaf. Dat werd dan bekostigd met de muntstukken die we op straat hadden gevonden en in 'de ijscopot' hadden gestopt.

De overgang naar de middelbare school was voor mij niet gemakkelijk. Op de basisschool kon ik zijn wie ik wilde zijn, maar in de gemeente Zutphen liepen veel meer stadse kinderen rond, die raar opkeken toen ik in mijn ribbroek en zelfgebreide trui van mijn tante binnenkwam. Ineens had ik niet meer het hoogste woord en werd ik me bewust van de mening van anderen. Daar werd ik on-

zeker van. En thuis hadden we ook net een vervelende periode achter de rug. Toen ik elf was had mijn vader te horen gekregen dat hij aan darmkanker leed. Gelukkig was het nog niet door de dikke darm heen gegroeid en ook was de kanker niet uitgezaaid, dus een operatie voldeed om hem genezen te verklaren. Hij koos er toch voor om zich preventief een jaar lang met een chemokuur te laten behandelen. Mijn ouders slaagden erin het slechte nieuws zo veel mogelijk bij ons weg te houden door ons tijdens de operatie op vakantie te sturen bij familieleden. Na de behandeling waren ze positief over de toekomst.

In het derde jaar werden de combinatieklassen naar leerniveau gesplitst. Ik kwam in 3 vwo terecht en vanaf dat moment voelde ik me meer op mijn gemak in een diverse groep waar iedereen gewaardeerd werd om wie hij of zij was, zonder oordeel. Ik kreeg hechte vriendschappen en slaagde erin mijn eigen leven vorm te geven.

Ik koos voor een vakkenpakket waarmee ik mijn ouders onbewust kopieerde. Natuurkunde en scheikunde liet ik vallen omdat zij daar ook niet goed in waren, en in plaats daarvan koos ik economie, geschiedenis, Duits, Engels en wiskunde A. Het perfectionisme had ik nog niet losgelaten. Ik moest en zou met een 8 gemiddeld slagen.

Veel van mijn vriendinnen gingen vanaf de tweede klas van de middelbare school op stijldansen, een goed gebruik in de Achterhoek. Daar kwam ik voor het eerst letterlijk in aanraking met jongens. Bij de dansles moest je altijd een mannelijke partner kiezen. Of hij koos jou. Vergeleken met meiden van mijn leeftijd had ik nooit zo'n interesse in jongens. Ik voelde me niet op mijn gemak in mijn eigen lijf, was onzeker, en waar leeftijdsgenoten

het soms al over tongzoenen hadden, was ik daar nog helemaal niet aan toe.

Met mijn vwo-diploma eenmaal op zak koos ik ervoor om de dubbelstudie Bedrijfswetenschappen en Nederlands recht te volgen, in Nijmegen, waar je in 5,5 jaar tijd twee titels kon behalen. Een lekker brede studie, dus dat kon toch niet mislopen. Het tegendeel was waar. Na de eerste dag kwam ik huilend thuis. Ik voelde aan alles dat dit mijlenver van mij af stond. Mijn studiegenoten waren totaal mijn type niet; van die carrièreitijgers die zo snel mogelijk in de top van het bedrijfsleven wilden komen. Ik was daar helemaal niet mee bezig.

Mijn ouders vonden dat ik het een kans moest geven, maar toen het eind januari nog steeds niet mijn plek bleek te zijn, stapte ik halverwege het schooljaar uit zodat ik nog een deel van mijn collegegeld terug kon krijgen. Ik was radeloos. Ik had geen flauw idee wat ik dan moest kiezen, was bang om nog een keer een foute studiekeuze te maken en dan weer tijd te verdoen. Dus zocht ik hulp bij een psycholoog en deed ik allerlei beroepskeuzetests, tot bij een gespecialiseerd bureau aan toe. Uit die tests kwam dat ik in de wieg gelegd was voor een vrij beroep. Ik moest boer worden, of politieagent, militair, boswachter. Het moest vrij zijn, en buiten. Ineens realiseerde ik me dat ik met een vwo-diploma en een economisch vakkenpakket waarschijnlijk ergens op een kantoor zou belanden. Dat was wel het laatste wat ik wilde.

Omdat het nieuwe schooljaar pas weer in september zou beginnen, moest ik iets gaan doen om de tijd te doden. 'Ga maar gewoon werken,' vonden mijn ouders. 'Van nietsdoen wordt niemand beter.' Ik begon bij de Belastingtelefoon, waar ik te maken

kreeg met mensen die problemen hadden met hun belastingaangifte. In mei begon ik samen met mijn beste vriendin Kim bij zwembad In de Dennen, waar ik als kind altijd kwam en waar ik al een paar zomers had gewerkt. Een paar maanden later was het toch echt tijd voor een nieuwe studie. Na wat meeloopdagen en lang dubben – wat als ik wéér de verkeerde studie zou kiezen? – schreef ik me in voor een studie Dierwetenschappen. Dat ik aanleg had voor duursport had ik kunnen afleiden uit de periode dat ik voetbalde bij SV Ratti. Daar was ik mee begonnen toen ik op mijn achttiende stopte met paardrijden en een teamsport wilde gaan doen. Aan het begin van het seizoen moesten we rondjes om het veld lopen om te zien hoe fit we uit de zomer waren gekomen. Ik was niet goed in voetbal, maar met mijn conditie kon ik veel compenseren. En ik was fanatiek. Zo fanatiek dat ik soms flauwviel van de zenuwen vlak voor een belangrijke wedstrijd. Vooral omdat ik wist dat ik qua techniek tekort kwam.

Vanaf september 2002 ging ik op kamers in Wageningen. Ik had een tijdelijke woonruimte gevonden en dacht klaar te zijn om te verhuizen, maar toen mijn moeder me voor de eerste keer afzette met al mijn spulletjes, barstte ik in tranen uit. Ik was nerveus omdat ik er niet van overtuigd was dat ik nu wel de goede studiekeuze had gemaakt. Maar eenmaal in de collegebanken viel alles op z'n plek.

Huize Zeldenrust

De eerste keer dat ik de collegezaal in Wageningen binnenliep, voelde ik me al op mijn gemak. Met de hoogleraar kon je gemakkelijk een kop koffie drinken voordat de les begon. De vakken die ik kreeg waren bijna allemaal interessant. Of het nu ging om fysiologie, voedingsleer, milieutechnische vakken, genetica, endocrinologie; alles vond ik interessant.

Ard was een van mijn studiegenoten die nieuwsgierig uitkeek naar 'de nieuwe' die zich halverwege het collegejaar aanmeldde voor de studie Dierwetenschappen. Ik werd met argusogen bekeken toen ik in de eerste les vooraan ging zitten en driftig begon mee te pennen met de lessen van de docent. Ik stelde vragen, toonde me leergierig. 'Wat is dit voor een streber,' vroeg Ard zich af, zo vertelde hij me later. Voor zo'n serieuze student kon het nog weleens lastig worden om bij de groep te gaan horen, maar ik was vastberaden om mijn studie in de tweede poging wél tot een succes te maken.

Bij een van de eerste practica voor het vak Mens- en Dierkunde bleek de eerste indruk die Ard van mij had gekregen totaal verkeerd. We werden vanwege onze achternamen, die allebei met een V beginnen, bij elkaar ingedeeld om een haai open te snijden en die vanbinnen te onderzoeken; we hadden meteen de grootste lol

met elkaar. Zo bloedserieus als ik in het begin had geleken, was ik helemaal niet. Ik was altijd in voor een feestje in een van de flat-kroegen in de buurt. Het schiep een band om de volgende ochtend met z'n allen brak in de collegebanken te zitten.

Mijn lidmaatschap bij studentenvereniging SSR-W zegde ik op, omdat ik het veel meer naar mijn zin had bij studievereniging De Veetelers. Daar hoefde je niet verplicht activiteiten te ondernemen, of bardiensten te draaien op de vereniging. Bij de Veetelers was het ongedwongener, dat paste veel beter bij mij. Als ik zin had, ging ik mee naar een borrel of een excursie; en zo niet, dan was het ook goed. En het werd allemaal nog leuker toen ik verhuisde naar Huize Zeldenrust, een studentenhuus met vijf kamers boven een sportwinkel. In Huize Zeldenrust sloot ik hechte vriendschappen met Bart, Fieke en Daan, later omgedoopt tot de leden van BAFD, met wie ik samen spelletjesavonden organiseerde tot diep in de nacht. Onze grote trots was het dakterras, waar menig avondje barbecueën uitmondde in een feestje. Ik veranderde langzaam in een volwassen vrouw die zichzelf leerde kennen en die zich ontplooipte, toen ik zag dat er nog veel meer in de wereld te proeven en te beleven was dan ik ooit had gedacht. Het leven draaide om meer dan hoge cijfers halen.

Mijn ouders hadden zelf nooit een wild studentenleven gehad. Mijn moeder kreeg niet de mogelijkheid om te gaan studeren en mijn vader ging na college braaf naar zijn ouders thuis. Ik doorbrak die cirkel, door in Wageningen met volle teugen van het studentenleven te genieten en los te komen van mijn ouders. Toen ik eenmaal had geproefd aan wat het leven nog meer te bieden had, was ik een tijd lang elke dinsdag- en donderdagavond op een feestje te vinden. En in Huize Zeldenrust bakte ik samen met mijn